

at der foreligger eller har foreligget Blokade fra Forbundets eller Afdelingens Side, og hævder, at Svendene har været berettigede til at vægre sig, som sket". Jeg vil tilstille det Udvalg, som vil blive nedsat, denne Udskrift af Dommen, saa kan man drøfte Forholdet nærmere. Jeg skal i øvrigt kun citere ganske kort. Der kommer saa en Udtalelse, som er meget typisk, forekommer det mig, for saadanne Sager. Der staar: „Retten kan herefter ikke statuere, at den tilbudte Forskudsbetaling, der ligger betydelig over Minimallønnen, er stridende mod Fagets Overenskomst eller Coutume. Afdelingsformanden har for Medlemmerne refereret sin ovennævnte Forstaaelse af den af Forligsmanden indsatte Bestemmelse, og i øvrigt har han efter sin Forklaring sagt til Medlemmerne, at „de maatte selv om det“, og at „det var ukorrekt at nægte“, men derudover er der hverken fra Afdelingens eller Forbundets Side foretaget noget for at faa Arbejdet i Gang, skønt Afdelingen har været bekendt med Forholdene hele Tiden, og Forbundet fra ca. medio Juli. Paa den anden Side er der ingen Understøttelse ydet Svendene fra Organisationerne, og der er intet Bevis om positive Vedtagelser eller Møder af Svendene i det paagældende Tidsrum udover en Afdelings-Skovtur.“ Man vil altsaa se, at man paa den ene Side ikke har forbudt dem at gaa i Arbejde, men har sagt: det maa de selv om o. s. v., og der er heller ikke holdt Organisationsmøde udover, at man sammen har foretaget en Tur i Skoven. Hvad man har bestemt der, kan ikke paavises. Saa fortsætter Dommen: „Naar nu henses til, at der alene i Københavns Amt har været mindst 34 arbejdsløse Tømrersvende, og at det endnu efter mere end en Maanedes Forløb har været umuligt for Johansen at faa de 4 Svende, han behøvede, samt at de 4 københavnske Svende som ovennævnt straks nedlagde det paabegyndte Arbejde, findes det passerende ikke at kunne forklares paa anden Maade, end at der foreligger en Blokade, som — hvis den ikke indirekte er støttet af Afdelingens Ledelse — i alt Fald skyldes en Afdelingens Medlemmer beherskende Opinion, for hvilken Afdelingen som saadan og til Dels Forbundet maa bære Ansvar.“ Og saa sluttes der med en Kendelse, der lyder saaledes: „Dansk Tømrerforbund paa dets Københavns Amts 1ste Afdelings Vegne bør til Dansk Arbejdsgiverforening betale i Bod 200 Kr. og betale Sagens Omkostninger med 300 Kr.“ Man vil deraf se,

hvor uklart et saadant Forhold ligger. Forbundet har ingen Skyld, og derfor falder Dommen ud til en ganske lille Bod, fordi det ikke har gjort, hvad det kunde. Samtidig dermed har der været en hel Række arbejdsløse Tømrersvende paa den samme Egn, og samtidig har Bygningsarbejdet staaet stille. Det er den Slags Forhold, som det forekommer mig, at man ved Lovgivningen her i Rigsdagen maa søge at komme til Livs. Selvfølgelig kan vi ikke hindre lovlige Strejker og lovlige Lockouter, det er ganske givet, men den Slags skjulte Ting, hvor Udførelsen af nyttigt Arbejde hindres, uden at man ved, hvem der har Ansvaret, vilde jeg saare gerne, at Udvalget optog en Forhandling om for at finde den bedst mulige Sikring mod Gentagelser af sligt.

Lovforslaget § 13 gaar bl. a. ud paa, at et lille „kan“ ændres til et lille „skal“. Forud herfor ligger en ret lang og saare betegnende Historie. Da vi sidst havde en stor Arbejdsløshedskrise her i Landet, i Aaret 1917, fremsatte den daværende Indenrigsminister, det ærede Medlem Hr. Rode, et Forslag til Ænring i Arbejdsløshedsloven. Dette Lovforslags første Paragraf gik ud paa at stryge Bestemmelsen om Karenstiden paa 12 Maaneder, altsaa, at man skal have været Medlem af en Arbejdsløshedskasse i 12 Maaneder for at kunne faa Understøttelse. Denne Bestemmelse foresloges strøget, fordi der var en hel Del arbejdsløse, som ikke var Medlemmer af nogen Kasse, og som maatte ind i Kasserne for saa hurtigt som muligt at kunne faa Arbejdsløshedsunderstøttelse. Rigsdagen fulgte Ministeren. Desværre har den danske Rigsdag ikke saa ganske faa Gange ladet sig lokke netop af det ærede Medlem Hr. Rode ud i noget, som ikke var særdeles praktisk eller heldigt. Hvad blev Resultatet af, at Rigsdagen fulgte det ærede Medlem? Resultatet blev, at Arbejdsløshedskasserne for Resten meget mod deres Villie fik en meget stor Tilgang af Medlemmer. Selvfølgelig vil Arbejdsløshedskasserne gerne have de flest mulige Medlemmer, der virkelig er arbejdsløse Arbejdere, men jeg ved, at de ikke har sat Pris paa den Invasion, de fik af alle mulige Mennesker, som i Virkeligheden ikke var, hvad man her i Landet forstaar ved Arbejdere. Tager man Medlemsantallet for Arbejdsløshedskasserne i Danmark, ser man, hvorledes denne Bestemmelse virkede. Den 31. Marts 1917 var der 176 000 Medlemmer i Arbejdsløshedskasserne, i 1918 var der 221 000, i